

Gierik 21 – maart 1989

Ans Wortel

ONDER,
helemaal onder ben ik
boven is mijn
en boven zijn
wijven
én heren,
een heleboel heerlijke heren
bezeren
zal ik me
niet meer aan ze
die tijd is lang,
zo lang geleden...
Aanbeden
heb ik ze...
Nu woon ik beneden
voor even.

Mijn leven
was langer dan tevreden...

Hier, in de kelder
van Schoten's kasteel
denk ik weer helder
en rook, dus, teveel...
Ieders verdriet
en allemans zorgen
kom ik morgen
weer tegen
in 't talent
dat ik mee heb gekregen
en waarvan men helaas
het nùt niet herkent...

Vrij kunstenaar mag je me
pas noemen als ik òp ben.

ANTWERPEN BEVRIEST

Vriesasters klitten samen op afgekoelde ramen
Naar binnen kijken in vreemde huizen
kan niet ongestraft:
winter zegeviert.
Naar huis gaan in een ijzelbedevaart.
Ik heb nood aan dwalingen,
maar alles weerkaatst kilte;
het schuifelen van m'n zolen
gunt me zelfs geen echoënde stap
M'n adem damp't aan.
Gelukkig ben ik m'n wanten vergeten,
ik weet ervan,
zo voel ik beter de koude,
de werkelijke leegte.
Sigaret. Aansteken. Vlam.
Antwerpen bevriest
en ik word niet gevolgd.
Is dat niet hartverwarmend?
Wek de doodseskaders niet.

Guy Commerman

STAD

De stille stad weerklinkt
mijn stappen in de steeg
Het stromend water
wast mij leeg

't Is middernacht en meer
zelfs de geesten slapen
alleen mijn dwaallicht
loopt naast mij
en licht me bij
stap voor stap
naar de vrijheid
die mij
bindt

Annmarie Sauer

ZIN

Ik merk de vormen
van het licht bewegen
als ik mijzelf beteken

en geluk mij omgeeft
in een open ballon
die ik vul met licht bewegen.

DE ZANG VAN DE MEREL DIE ZINGT

De zang van de merel die zingt

zich dan vallen laat
binnen zijn grenzen

een en al deel

van de ruimte

Dana Hokke

KLEINE ECOLOGIE

Voorlopig gaat het dus nog
Even na achten herneemt het
zakenleven
dossiers en telexen lagen al klaar
bureaus en winkels openen
vrachtwagens zijn al uren onderweg
er is dringend telefoon
en de bomen verwelken zo langzaam
dat geen mens wat merkt
al is de zuurte van de regen
stilaan verontrustend
en drijft de smurrie op dood water
Langzaam sterft de aarde
beweren sommige rapporten
hier moet wellicht iets aan gebeuren
maar we kunnen best
nog jaren voort
tabellen zijn opgemaakt
leveringen verzekerd
besprekingen verlopen gunstig
en rooskleurig gaat de zon op
voor de dageraad
rozenvingerig
als in de tijd der mooiste gedichten

Goed dat op elke verpakking
keurig de uiterste datum staat

Emiel Willekens

REGEN VINNIGE sprankels
onder de witte schacht
de booglamp hoog boven
het landelijk station
Rails verdwijnen in het duister
Niets roert Overjas weegt
Nachtelijk geuren, de landen
vallen blaren
Alles wacht Gereedheid
Wie sprak ook weer uw lof?
Draden zoemen Een lichte ratel
in het seinhuis Even een belsignaal
Bereidheid is alles Be prepared
Wat wil ik nog kan ik nog willen?
Binnen in de wachtzaal
prijken effen
bestemming uurtabel
en klok

Andre Sarmate

SUR LA MORT D'UNE CHOSE

Quelque chose est mort en moi,
Une chose aux ailes roses
Qui palpait de ses dix doigts
Et qui cueillait les roses.

Quelque chose était l'amour,
Les caresses de la nue.
J'en voulais pour chaque jour,
Mais je n'en trouve plus.

Quelque chose était un bien,
Une enfance en son haleine.
Maintenant ce n'est plus rien
Qu'un petit peu de peine.

Quelque chose était si pur,
Qui portait un nom de femme.
J'y mettais tout mon azur,
Mais j'y laissai mon âme.

Quelque chose avait un corps...
Dans mes torts j'étais sincère.
Dans ses bras je sens ma mort,
Et je devrais m'y faire.

Quelque chose était aux cieux:
J'y voyais tant de mésanges.
A présent, du fond des yeux,
Je ne crois plus aux anges.

Quelque chose est mort en moi...
Est-ce moi? Est-ce ma chance?
Je ne sais pas dire quoi
Qui n'a plus d'importance.

PETALES DE MAGRITTE

LA CONNAISSANCE NATURELLE

Tu naquis de ton corps
De la largeur de tes hanches
De tes seins gonflés
Qui regardent mes yeux
Je lis que tu sais
Sur ton visage de femme
Tu ne regardes pas le ciel
Il est trop grand pour toi

Tes mains savent une fleur
Sous les draps lactescents
Le songe osa l'inceste
Dans tes cuisses incendiées
Que n'as-tu donc rêvé
Pour être une femme?
Tu ne regardes pas le ciel
Quand tu te caresses

Après le viol du désir
Tu allas baigner ton corps
Dans l'eau glacée du torrent
Le soleil coulait dans ton sang
Plus vivace de santé
Que la morale châtrée
Tu ne regardes pas le ciel
Pour ton sang donné

Tu mourus de ton corps
Du mouillé de ta bouche
Des livèches sur les seins
Dans les vagues d'un champ
Victime d'un coquelicot
Te croyant encore vierge
Tu ne regardais pas le ciel
Noyée dans tes cheveux.

Eddy Armel

DANS LE BLANC des nuages
autour de la terre
j'ai vu une image
obscur et amère

C'était une image
d'un monde détruit
bloqué dans une cage
de haine et d'envie

Enfants de la terre
pensez à demain
éteignez vos guerres
et tendez vos mains

Une flamme qui meurt
éclaire l'avenir
et seulement le coeur
la fera rejaillir

Peter Ghyssaert

IN DE TUIN

De koele tegels van zijn bril beslaan,
mos kruipt tussen vingers, duwt het vlees
omhoog tot rimpels bloed. Een oor
vergroeit
krakend, naar de aarde toe.

Zijn vrouw roept hem, om bij thee
de zorgen
op te halen. Lis nestelt zich
naar hem. Dichterbij
wordt er wat gefluisterd.

Ooit nog eens een bloemenkeel te
krijgen
van oranje, giftig kruid, op zulk een
zomeravond.
Voelen hoe de huid zich spant
ter imitatie van de bladnerf.

De vrouw roept niet meer. Stuifmeel
dekt de uitverkorene, de wingerd
slaat zijn vaal gebit
tot brokken in de liefkozing. De
vrouw
roept niet meer.

Hubert De Weger

Icarus werd m'n vriend.
Ik begrijp het nog steeds niet, want
ik was geen hoogvlieger.
Maar we lachten ons te pletter
om de zondeval.

Toch viel dit niet in goede aarde:
onze woorden waren té gevleugeld.
En ook...
we werden ontdekt op het radarscherm.